

Arrest

nr. 157 133 van 26 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 17 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 25 juni 2014 toe op Belgisch grondgebied in het kader van een kort verblijf (visum type C).

1.2. Verzoekster legde op 23 oktober 2014 te Antwerpen een verklaring af van wettelijke samenwoning met haar Belgische partner.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 26 februari 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat verzoekster tegen deze beslissing had ingesteld, werd door de Raad verworpen op 11 september 2015 (RvV 11 september 2015, nr. 152 277)

1.4. Op 4 maart 2015 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning. Verzoekster stelde hiertegen beroep in bij de Familierechtbank te Antwerpen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 23 juni 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoekster tegen deze beslissing had ingediend, werd door de Raad verworpen bij arrest van 1 juli 2015 (RvV 1 juli 2015, nr. 149 006).

1.6. Eveneens op 23 juni 2015 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: N.(...)

voornaam: K.(...) L.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Angola

In voorkomend geval, ALIAS;

wordt een inreisverbod voor 3 Jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.06.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 26.02.2015. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, § 1,2°, van de wet van 15.12.1980 een Inreisverbod opgelegd. drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid:

☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

El een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Op 23.10.2014 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met de tot Belg genaturaliseerde P.(...), M.(...) (geboren te (...), Angola op (...)). Op 05.03.2015 weigerde de stad Antwerpen deze verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, (van 04.03.2015) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou, gezien de negatieve vaststellingen van het Parket van Antwerpen met betrekking tot de doorleefde familieband met Dhr P.(...), op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke saenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijk verschijning

verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog dient geregistreerd te worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit Inreisverbod en een vlumaanvraag indienen op grond van deze wettelijke samenwoning.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voortvloeit en in het belang van de immigratiecontrole is een Inreisverbod van 3 Jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

1.7. Verzoekster werd op 5 juli 2015 naar Luanda gerepatriëerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) en van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"1.

Het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

§ 2. (...) De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Dit artikel is een omzetting van het artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115. Er dient dus rekening gehouden te worden met de hogere normen die van toepassing zijn in het gemeenschapsrecht, zoals het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het artikel 41 van dit Handvest stelt het volgende:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Het arrest M.M. t. Ireland van het Europees Hof van Justitie d.d. 22.11.2012 verduidelijkt het hoorrecht als volgt:

"83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint/Commissie*, 17/74, *Jurispr.* blz. 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr.* blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr.* blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People "s Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, *Jurispr.* blz. I-13427, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, *Jurispr.* blz. I-5469, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging."

Indien deze verplichting voor de administratie niet gerespecteerd wordt kan de beslissing vernietigd worden voor zover de betrokkene elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

In arresten van uw Raad d.d. 05.09.2014 en 26.09.2014 werden bevelen om het grondgebied te verlaten geschorst wegens schending van het hoorrecht. Beide betrokkenen vormden een gezin met een Unieburger en in geen van beide zaken werd de betrokkene gehoord voordat hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten én opgesloten werd. Uw Raad stelde in de twee arresten dat de vreemdelingen gehoord hadden moeten worden zodat ze hun gezinssituatie hadden kunnen uiteenzetten en de Dienst Vreemdelingenzaken hiermee rekening had kunnen en moeten houden.

Verzoekster bevindt zich in een gelijkaardige situatie. Zij woonde samen met haar partner, die ook van Angola afkomstig is maar intussen Belg werd. Zij verwachtten samen een eerste kindje. Zij kan aldus een gezinsleven laten gelden. Momenteel woont zij in bij de moeder van haar partner in Angola, omdat zij werd gerepatriëerd.

Verder is zij in procedure tegen de weigering van de wettelijke samenwoning. Deze procedure is momenteel hangende voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen en zal voorkomen op 16.11.2015, waarna verzoekster hoopt dat deze oordeelt dat de ambtenaar van burgerlijke stand de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoeker met zijn partner dient te registreren.

Indien zij was gehoord, had zij kunnen laten gelden dat zij zwanger was van haar Belgische partner.

Daags voordat zij werd opgepakt hadden zij immers ontdekt dat verzoekster zwanger was.

In het gesloten centrum werd bevestigd door een arts dat zij reeds 5 weken zwanger was op dat moment.

Zij werd echter niet gehoord vooraleer haar het inreisverbod werd betekend. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt immers nergens dat zij gehoord werd.

In de bijlage 13sexies die samen met de thans bestreden beslissing werd betekend, wordt op het einde gesteld: "Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, gehoord te zijn. (Cfr. het door de politie van Antwerpen ingevulde administratief verslag)."

De raadsman van verzoekster vroeg op grond van de Wet openbaarheid bestuur deze documenten op bij DVZ Dienst Openbaarheid bestuur.

Het enige administratieve verslag van de federale politie dat werd teruggevonden in het dossier betreft een „administratief verslag vreemdelingencontrole" waaruit geenszins blijkt dat verzoekster werd gehoord (stuk 3)

Uit het verslag blijkt enkel dat verzoekster „slapend werd aangetroffen in haar woning" en dat aan de hand van haar paspoort haar identiteitsgegevens werden ingevuld.

Nochtans merkt verzoekster op dat zij zelf meteen liet weten dat zij zwanger was, hetgeen nochtans niet werd aangeduid onder „fysieke toestand“.

Uit het administratief dossier blijkt aldus dat verzoekster niet werd gehoord en dat haar eigen spontane opmerkingen zelfs niet werden genoteerd.

Bovendien had zij kunnen laten gelden dat zij in beroep in beroep gingen tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar omtrent de wettelijke samenwoning.

Deze elementen hadden een belangrijke invloed kunnen uitoefenen bij het nemen van een beslissing. Het hoorrecht werd dan ook geschonden.

2.

Het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vereist, zoals boven reeds aangeduid, dat er rekening moet gehouden worden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en stelt dat de overheid zich er om humanitaire redenen van kan onthouden om een inreisverbod af te leveren.

Geen van beide is in casu gebeurd, terwijl verzoekster zich wel degelijk in specifieke, en humanitair gezien behartenswaardige, omstandigheden bevindt.

Verzoekster wijst op haar gezinsleven, dat in eerste aanleg reeds zal worden beoordeeld door de Rechtbank te Antwerpen, en dat beschermd wordt door het art. 8 E.V.R.M. Ook ongehuwde samenwoners kunnen deze bescherming inroepen (E.H.R.M., X., Y. and Z. v. United Kingdom, § 36.)

Verder dient ook rekening gehouden te worden met het hoger belang van het kind (art. 3 I.V.R.K.), wat ook in casu belangrijk is, daar verzoekster in verwachting is van haar Belgische partner.

De bestreden beslissing vermeldt geen woord over het feit dat verzoekster zwanger is.

Hieruit blijkt dat er - opnieuw - geenszins rekening werd gehouden met deze elementen.

Op deze manier werd het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden, net als de materiële motiveringsplicht. Ook het artikel 8 E.V.R.M. werd geschonden, tezamen met het artikel 3 van het I.V.R.K.

3

Als motivering voor het inreisverbod stelt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 26.02.2015.

Verzoekster wachtte echter sinds 23.10.2015 op een beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand over de verklaring van wettelijke samenwoning die zij met haar partner wenste af te leggen.

Zij verwijst hierbij naar de Omzendbrief d.d. 17.09.2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf:

“2. Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten :

Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (« BGV ») betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit « BGV », en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;

- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;

- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.”

Verzoekster kreeg op 05.03.2015 een negatieve beslissing over de verklaring van wettelijke samenwoning, die nadien echter werd aangevochten bij de Rechtbank van Eerste Aanleg

Er kan haar dan ook niet aangewreven worden dat zij het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 26.02.2015 niet nageleefd heeft.

Bovendien diende verzoekster een beroep in bij de RVV tegen dit bevel.

4.

Als motivering voor de termijn van drie jaar, verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken enkel naar de weigering wettelijke samenwoning naar aanleiding van het negatief advies van het parket.

De motivering is verder echter louter hypothetisch geformuleerd. Zo wordt er hypothetisch verwezen naar de beroepsmogelijkheid tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar.

Er werd echter ook wat betreft de duur van het inreisverbod met geen woord gerept over de zwangerschap van mevrouw.

Gelet op de verstrekende gevolgen van een inreisverbod met een duur van drie jaar, heeft de verwerende partij hierbij niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag gelegd.”

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 47 van het Handvest en van artikel 3.2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

“1.

Het artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie beschermen het gezins- en familieleven.

Het artikel 3 van Richtlijn 2004/38 bepaalt wie de begunstigten van de Richtlijn zijn:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Het artikel 47 van het Handvest beschermt het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Verzoeker dient in de nabije toekomst te verschijnen voor het de Rechtbank van Eerste Aanleg, om te verduidelijken waarom haar verklaring van wettelijke samenwoning met haar partner geregistreerd zou moeten worden. Aangezien de Hoven en Rechtbanken de betrokkenen doorgaans ondervragen ter zitting, is het om doeltreffend te zijn erg belangrijk dat verzoekster persoonlijk aanwezig kan zijn bij de behandeling van haar zaak.

2.

Verzoekster merkt op dat het recht op een eerlijk proces illusoir wordt gemaakt door de verwijderingsbeslissing.

Dat wanneer de ambtenaar van burgerlijke stand oordeelt dat ondanks de gegeven formele toestemmingen tot de samenwoning, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van samenwoning, verzoekster de mogelijkheid moet hebben om de in artikel 167 B.W. bepaalde procedure te voeren.

Dat verzoekster voor de goede orde kan bevestigen dat zij wel degelijk een samenwoning is aangegaan met de heer P.(...) om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, ondanks het gegeven dat de samenwoning tevens een einde moet maken aan de onzekere verblijfssituatie van verzoekster opdat de relatie niet verder onder druk komt te staan door de verblijfsrechtelijke situatie van verzoekster. Het is immers begrijpelijk dat de onzekere verblijfsrechtelijke situatie een nefaste druk veroorzaakt op een relatie, aangezien de illegale verblijfssituatie altijd gepaard gaat met onzekerheden en angsten, die de relatie allerminst ten goede komen.

Dat verzoekster hoe dan ook in de mogelijkheid moet worden gesteld om de in artikel 167 B.W. voorzien procedure PERSOONLIJK aan te vatten en aanwezig te zijn op de zitting.

Het Hof van Cassatie over huwelijksprocedure laat gelden dat “ Art. 167, eerste lid, B.W., verleent aan de ambtenaar van de burgerlijke stand geen discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot de voorwaarden waaronder de voltrekking van het huwelijk kan worden geweigerd.

Gelet op de aard van het recht om een huwelijk aan te gaan en op het gebonden karakter van de bevoegdheid van de ambtenaar van de burgerlijke stand, is het toezicht door de rechter die kennisneemt van het beroep bedoeld in art. 167, laatste lid, B.W., niet beperkt tot een controle op de

wettigheid van de weigeringbeslissing van de ambtenaar, maar oefent de rechter zijn rechtsmacht over die beslissing volledig uit. Alles wat tot de beoordelingsbevoegdheid van de ambtenaar behoort, wordt onderworpen aan het toezicht van de rechter, mits het recht van verdediging geëerbiedigd wordt.”¹

Dat dit mutatis mutandis geldt voor de samenwoningprocedure.

Het is hier overduidelijk dat de rechten van de verdediging niet kunnen worden gerespecteerd wanneer verzoekster wordt gerepatriëerd met een inreisverbod, daar zij persoonlijk aanwezig moet kunnen zijn ter zitting.

De aard van de miskende rechten, waaronder het recht op wettelijk samenwoning, vereist de aanwezigheid van verzoekster niet alleen omdat het uiterst belangrijk is dat zij persoonlijk door de rechter kan worden gehoord met betrekking tot de intentie van verzoekster om een duurzame levensgemeenschap op te richten zodat zij ook strafrechtelijk gezien er alle belang bij heeft ter zitting aanwezig te zijn teneinde haar verweer te voeren conform artikel 6 EVRM.

Dat verzoekster –tijdens dit debat ten gronde- recht heeft op een eerlijk proces, in die zin dat “Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak (...) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze (...)”²

Dat de aanwezigheid van verzoekster absoluut vereist is teneinde haar rechten -die zijn krachtens artikel 6 EVRM worden gewaarborgd- te doen gelden;

Dat de afwezigheid ter zitting het recht op een eerlijk proces miskent nu het alleen aan verzoekster toekomt om op intieme vragen van de rechter te antwoorden, wat bij afwezigheid van verzoekster niet door vertegenwoordiging van een advocaat kan worden rechtgezet.

Dat de verwijderingsbeslissing alsook de detentiemaatregel de rechten zoals bepaald in artikel 6 EVRM MANIFEST illusoir maken.

Bijgevolg kan ook een schending worden vastgesteld van artikel 6 EVRM.

De bestreden beslissing heeft voor gevolg dat verzoekster niet ter zitting zal kunnen verschijnen, en schendt dan ook de ingeroepen bepalingen.”

2.2. Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/11 luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

(...)”

2.4. Blijkens het administratief dossier werd ten aanzien van verzoekster op 26 februari 2015 een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In haar middel betwist verzoekster niet dat zij aan deze beslissing geen gevolg heeft gegeven, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel een inreisverbod diende op te leggen. Verzoekster meent echter dat haar niet kan worden aangewreven dat zij geen gevolg gaf aan dit bevel aangezien zij in afwachting was van een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand met betrekking tot haar verklaring van wettelijke samenwoning. Verzoekster wijst in dit verband op een omzendbrief van 17 september 2013, doch zij toont niet aan dat dit bevel om het grondgebied te verlaten van 26 februari ten uitvoer zou zijn gebracht alvorens de ambtenaar van de burgerlijke stand op 5 maart 2015 zijn weigeringsbeslissing nam. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand werd immers getroffen tijdens de termijn voor vrijwillig vertrek waarmee het bevel van 26 februari 2015 gepaard ging. Verzoekster stipt in haar middel ook aan dat zij beroep instelde tegen voormeld bevel, doch de

vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, waarvan geen schorsende werking uitgaat, werd door de Raad verworpen (zie punt 1.3).

2.5. Het hoorrecht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)”

Verzoekster verwijst naar het hoorrecht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest en de rechtspraak daaromtrent van het Hof van Justitie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, hoeft te leiden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

2.6. In haar middel beweert verzoekster dat zij een gezinsleven kan laten gelden. In dit verband baseert verzoekster zich op de samenwoning met haar Belgische partner en het feit dat zij van hem zwanger zou zijn. Met betrekking tot de verklaring van wettelijke samenwoning en het beroep dat zij tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand had ingediend, stelt de Raad vast dat hiermee in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden aangezien het volgende werd gesteld: *“Op 23.10.2014 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met de tot Belg genaturaliseerde P.(...), M.(...) (geboren te (...), Angola op (...)). Op 05.03.2015 weigerde de stad Antwerpen deze verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, (van 04.03.2015) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou, gezien de negatieve vaststellingen van het Parket van Antwerpen met betrekking tot de doorleefde familieband met Dhr P.(...), op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke saenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijks verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoonst alsnog dient geregistreerd te worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit Inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van deze wettelijke samenwoonst.”* Verzoekster slaagt er in haar middel niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

2.7. Met betrekking tot haar zwangerschap beweert verzoekster thans dat zij naar aanleiding van haar interceptie door de politie van Antwerpen op 23 juni 2015 spontaan zou hebben laten weten dat zij

zwanger was. Uit het administratief dossier blijkt dat er een administratief verslag werd opgemaakt, waarin echter geen melding wordt gemaakt van een zwangerschap. Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een attest toe van de arts van het Centrum voor Illegalen in Brugge van 24 juni 2015 waarbij de zwangerschap wordt bevestigd en de duur van de zwangerschap klinisch op 5 weken wordt geschat. De Raad merkt op dat dit attest dateert van na de bestreden beslissing zodat zij niet dienstig kan verlangen dat de gemachtigde van de staatssecretaris met deze medische bevestiging van haar toestand rekening zou houden bij het opleggen van het inreisverbod. Dit attest vormt evenmin een bewijs van het feit dat zij haar zwangerschap zou hebben meegedeeld bij haar interceptie op 23 juni 2015, hetgeen, gezien de prille duur ervan, weinig waarschijnlijk overkomt. Het feit dat bij verzoekster een zwangerschap werd vastgesteld houdt bovendien niet in dat de Belgische onderdaan waarmee zij een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde, juridisch gesproken, automatisch als vader kan worden beschouwd.

2.8. Verzoekster voert in haar middel de schending aan van artikel 3 van het IVRK, maar zij werkt deze schending niet concreet uit. De Raad stelt bovendien vast dat aan artikel 3 van het IVRK geen rechtstreekse werking kan worden toegedicht (RvS 9 mei 2012, nr. 8 455 (c)) en dat verzoekster niet aantoont dat dit ook kan worden toegepast op ongeboren kinderen.

2.9. Verzoekster oppert dat zij zich in een specifieke en -humanitair gezien behartenswaardige- situatie bevindt, maar zij maakt niet aannemelijk dat deze elementen, met name haar beweerd gezinsleven en haar zwangerschap, een aanleiding zouden moeten vormen voor de gemachtigde van de staatssecretaris om de duur van het inreisverbod te moduleren zoals bedoeld in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster zich hierop niet dienstig kan beroepen. De Burgerschapsrichtlijn vereist een grensoverschrijdend aspect om te kunnen worden toegepast hetgeen *in casu* niet aanwezig is (RvS 2 mei 2013, nr. 223 367; RvS RvS 18 maart 2009, nr. 191 551). Bovendien maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij als familielid kan worden beschouwd van haar Belgische partner aangezien de verklaring van wettelijke samenwoning niet werd geregistreerd.

2.11. Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven uit artikel 7 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 8 van het EVRM. Dit verdragsartikel bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

2.12. Het bestaan van een reëel gezinsleven tussen verzoekster en haar Belgische partner dient door verzoekster concreet aannemelijk te worden gemaakt. In elk geval vormt de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 5 maart 2015 een tegenindicatie wat het bestaan van een feitelijke gezinsband betreft. Zoals de verwerende partij terecht stelt, faalt verzoekster in de op haar rustende bewijslast aangezien reeds werd vastgesteld dat haar relatie een schijnrelatie betrof. Het feit dat zij tegen deze beslissing beroep heeft ingesteld bij de Familierechtbank van Antwerpen, betekent niet dat het advies van de Procureur des Konings of de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke

stand niet op deugdelijke gronden zou berusten. Verzoekster brengt zelf, behoudens het medisch attest betreffende haar zwangerschap, dat overigens geen uitsluitel biedt over de verwekker, geen enkel gegeven aan dat zou kunnen wijzen op een doorleefde gezinsband van verzoekster en haar Belgische partner. De loutere affirmaties van verzoekster dat zij wel degelijk een duurzame levensgemeenschap wenst uit te bouwen met dhr. P., doen hieraan geen afbreuk. Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet op afdoende wijze wordt aangetoond. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het verzoekster vrijstaat de opschorting of de opheffing van het inreisverbod te vragen in het geval de Familierechtbank de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning zou bevelen zodat zij een visumaanvraag kan indienen.

2.13. Verzoekster koppelt in haar tweede middel de aangevoerde schending van het recht op een eerlijk proces uit artikel 6 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest aan een verwijderingsbeslissing. De Raad merkt op dat het voorwerp van onderhavig beroep niet zozeer de verwijderingsmaatregel betreft, doch het inreisverbod waarmee deze gepaard gaat.

2.14. Verzoekster stelt dat haar aanwezigheid op de terechtzitting van de Familierechtbank waarbij haar beroep tegen de weigeringsbeslissingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand zal worden behandeld absoluut vereist is, maar zij toont dit geenszins aan. De Raad merkt op dat verzoekster zich in het kader van deze procedure kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Ter terechtzitting geeft de aanwezige raadvrouw toe dat de persoonlijke verschijning van verzoekster niet wettelijk verplicht is, maar dat de Familierechtbank van Antwerpen de vorderingen in de praktijk enkel behandelt in aanwezigheid van de partners. De Raad merkt op dat van de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan worden verlangd dat hij rekening zou houden met de lokale geplogenheden van de rechtbanken wanneer zij uitspraak doen over bepaalde geschillen van burgerlijk recht. Verzoekster maakt in elk geval niet aannemelijk dat haar recht op een doeltreffende voorziening in rechte uit artikel 47 van het Handvest en haar recht op een eerlijk proces uit artikel 6 van het EVRM zouden zijn miskend.

2.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het IVRK noch van de artikelen 6 of 8 van het EVRM. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar rechten uit de artikelen 7, 41 of 47 van het Handvest zouden zijn miskend. Verzoekster toont evenmin een schending aan van artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN